

חברתי במושב חופית. הוריה מגדלים כלב אימתני מגוע רוטוילר, גרמני, אשר נשך כבר בעבר פעמים רבות.

„כשנכנסתי לביתם הכלב היה קשור, סגור בחדר אחר. התיישבתי על המיטה, ואיני יודעת מדוע החליטה לפתע האם לערוך בינינו הכרה. הכלב ניצב מולי, הביט בי שנייה אחת ולפתע התנפל עלי ישר על הפנים וקרע ממני את הלחי. גלי קחתי לבית-החולים ובמשך שבועיים וחצי היה לי חור, שממנו טיפטה מוגלה, ליד העין. במשך תקופה מסוימת לא ראיתי בעיני האחת, והייתי משוכנעת שאיבדתי את ראייתי. הלחי היתה תלויה באוויר, חיברו לי אותה, אך נשארה לי צלקת.”

רויה מצביעה בכאב על הצלקת הגדולה, המכסה את לחיה. „אני צריכה לעבור ניתוח פלאסטי כדי לשפר את מראה פני. לכלב לא עשו כלום. עברתי טראומה מוקפת. מאז אותו מיקרה אני פוחדת מכלבים, את החתול שהיה לי מסרתי, בלילות תוקפים אותי סיוטים.”

„או מה האנשים מזדעזעים מהזוועות בהצגה? הזוועות הקורות בחיים, הזוועה שאני עברתי — אלה זוועות אמיתיות, אבל מזה אין איש מתרגש. זוהי צביעות.”

עבור רויה, הסצינות הברוטאליות שבמחזה, הם לדבריה הדברים השוליים והקלים. בעניין סצינת הפיתוי ואונס הזונה על קבר אחותה מסבירה רויה: „עבורי, כשח־קנית, סצינת הפיתוי היא מילולית. יוסי כרמון, המגלם את ברודק, ההזונה, עומ־דים במרחק זה מזה והפיתוי הוא מי־לולי בלבד. לי לא משנה אם אונסים אותי על הקבר או במקום אחר. עבורי הפרטים האלה הם שוליים בלבד.”

„לא יכולתי לעמוד בפיתוי”

ה תפקיד הראשי בהזונה הגדולה מ־יבל נועד בתחילה לשחקנית אחרת בתיאטרון הקאמרי, אסתי קוסוביציץ, אשר

כך נראית רויה ישראלית בביתה, מחוץ לבמה. „אני מיישרת את שערי המטוסטל והסכוד וקולעת אותו לצמות, כדי שאנשים לא יזהו אותי ויקראו אחרי: הנה הזונה הגדולה! כפי שקרה בתחילת ההצגות.”

„הזונה הגדולה”

רויה ישראלי במחזה הסנסציוני של חנוך לוין, הזונה הגדולה מבבל. „מה אנשים יפיינפשו מתרגשים מהזוועות שבמחזה? את הזוועה האמיתית אני עברתי על בשרי, היא אומרת.

שמי שצריך ללכת הוא המנהל, וזו הי־תה, לדעתי, הכוונה האמיתית שמאחרי הצעקות של יוסי ידין.”

רויה מספרת שהיום, אחרי שהרוחות נרגעו במיקצת, שואלים רבים מן הצור־פים מדוע קוצרה ההצגה בצורה דרס־טית כזאת. „הצופים המתכוננים להלם הגדול כבר אינם מקבלים אותו, אחרי שכל העיתונות כבר דשה בכך. הקהל פשוט התחיל להתייחס להצגה כאל קומדיה.”

רויה מופיעה בצגה בעירום, ונראה שאין הדבר מטריד אותה במיוחד. „עבורי העירום בהצגה הוא שולי. נראה לי טבעי ביותר שכאשר הזונה מגיעה למידבר עם הסריסים, נפגשת עם אחותה ומתפתח ביי־ניהן ריב, הזונה משפילה את אחותה עד עפר ולאחר מכן היא עושה אמבטיה.”

„זוהי מעין הודיככות, היטהרות. הסצינה הזאת בעירום יפהיפה מבחינה ויזואלית ומהווה חלק בלתי נפרד מן ההצגה. סצי־נת העירום היתה נתונה לשיקולי הבל־עדי. אילו הרגשתי שאין היא חלק מההצגה, יכולתי להתנגד והתנגדותי היתה מתקבלת.”

רויה רואה סכנה גדולה לחופש הבני־טוי האמנותי כשאנשים כמו הגברת מרים תעסה־גלזר, רואים עצמם רשאים להחליט בעניינים שאין הם מבינים בהם ולא כלום. „תמונת המציאות שלנו הפכה מזוייפת. אין מראים לציבור את האמת. יש סתימת פיות בכל הכיוונים, החל בטלוויזיה וכלה בתיאטרון. ישנה ועדה אמנותית המור־כתב מאנשים שיש להם חלק והבנה בתי־אטרון, ולק הם רשאים להחליט מה יוצג ומה לא יוצג, ולא אנשים מתחום החי־נוך שהבנתם בתיאטרון לקויה, והשללתם בנושא תיאטרון כמעט אפסית.”

„כיצד נוטלים אנשים אלה את הזכות להחליט עבור הקהל האינטליגנטי מה מו־תר לו לראות ומה אסור? אם הכפיה הזאת תישמש, התיאטרון יהיה בסכנה גדולה.”

אין יותר הלם

„החלום שלי הוא להיות זמרת.” אר־מרת רויה, אבל אהבתי מאוד גם את תפי־קידי כקונסטטה, הגבר במחזה טורגיס. אני שים שהיו מתערבים אם אני גבר או אשה היו ממתנינים לי אחרי ההצגה בפתח ה־תיאטרון, היו חוטפים הלם כשראו אותי יוצאת, לבושה יפה ונשית. אהבתי את ההצגה הזאת כי הקהל הביע בה את עצי־מו. אנשים בכו, צעקו ואפילו התעלפו.”

רויה ילדת ראשון־לציון, משחקת ורר־קדת מילדות. גם היום היא רוקדת ג'אז וסטפס, פורטת על פסנתר ולומדת פיתוח קול אצל זמרת האופרה נתלינה דוברת. היא סיימה חוג לתיאטרון באוניברסיטה, וגיילמה שורה של תפקידים מרשימים, בין השאר במחזה המירפסת, שבו אף שרה שירי רוק ככד.

רויה אהבת כשהקהל מגיב והופך לחלק מהמחזה, לכן לא הפריעו לה תגובות הקהל גם בהזונה הגדולה מבבל. הפריע לה דבר אחר — העובדה שיוסי ידין, שחקן קאמרי ותיק, נשל לעצמו את הרשות להביע את דעתו ולצעוק בחזרה הכללית נגד המחזה.

„כשיוסי צעק, צעקתו היתה כשל אדם מן הקהל, שמטרתו היחידה היא להתסיס את האנשים. אז הקהל חושב לעצמו — אם יוסי ידין שהוא חלק מן התיאטרון מרשה לעצמו לצעוק, גם לנו מותר! יוסי נתן לקהל רעיון, באומרו: „אני לא אתן שחרפה כזאת תתרחש בביתי! למחרת באו אנשים שקראו על כך בעיתונים, וצע־קו אף הם. צעקות אינן דבר רע, הסכנה לתיאטרון היא השיעמום.”

„היום אנשים כבר לא צועקים. אני חר־שבת שמה שקרה כאן עם יוסי ידין, הוא שצעקתו הראשונה היתה צעקה של צופה שכוואב לו. אולם אם נחשוב לרגע על ביי־טיים כמו, החרפה שנעשית בביתי, ובין שיש בכך מניע אחר — הם טירפוד ההצ־גה. וטירפודה של ההצגה פירושו הבעת חוסר אמון במנכ״ל התיאטרון, אורי ער־פל, אשר נתן את תמיכתו המלאה להצי־לאת המחזה. המסקנה הנובעת מכך היא,